

Sygn. akt I CSK 1089/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi C. S.R.L. w C. (Rumunia)
przeciwko W. Spółce z o.o. w W.
o uchylenie wyroku sądu polubownego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 600 ,-
(sześćset) złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 czerwca 2013 r., oddalającym skargę o uchylenie wyroku Trybunału Arbitrażowego z dnia 21 maja 2011 r. Sąd drugiej instancji podzielił wnioski zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, stwierdzając brak podstaw do uchylenia orzeczenia sądu polubownego. Wskazał on między innymi na bezzasadność zarzutu orzeczenia przez Trybunał Arbitrażowy poza granicami zapisu na sąd polubowny - w odniesieniu do roszczeń wynikających z aneksu do zasadniczej umowy stron. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód działa w tym wypadku wbrew swojemu własnemu wcześniejszemu postępowaniu (*venire contra factum proprium*) - to on bowiem wniósł spór w tym zakresie przed sąd polubowny, aktywnie popierając następnie swoje roszczenie i zwalczając argumentację pozwanej o braku objęcia tej kwestii zapisem na sąd polubowny. Sąd drugiej instancji wskazał także na brak uzasadnienia zarzutu o sprzeczności wyroku sądu polubownego z podstawowymi zasadami polskiego porządku prawnego, powód zaś nie sprecyzował swoich twierdzeń w tym zakresie.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie: art. 1206 § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 1180 § 2 zdanie 4 k.p.c., art. 1161 § 1 i art. 1162 § 1 k.p.c., art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. oraz art. 378 § 1 zdanie 1 k.p.c. Na tej podstawie wniósł on o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz orzeczenia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, a także o zasądzenie kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza istotnych zagadnień prawnych, na których istnienie powołano się w skardze kasacyjnej.

Pod pojęciem istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego rozumieć należy kwestię

z zakresu wykładni prawa, występującą na tle sprawy i konieczną do jej rozstrzygnięcia, mającą charakter problemowy i precedensowy. Jej wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy może stanowić, w konsekwencji, ogólny punkt odniesienia dla innych sądów, przyczyniając się do rozwoju prawa i realizującym tym samym publiczny cel skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 czerwca 2014 r., IV CSK 74/14, nie publ., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ. oraz z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, nie publ.).

Żadna z kwestii wskazywanych przez skarżącego nie odpowiada jednak temu zapatrywaniu. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako istotne zagadnienie prawne określono problem dopuszczalności uznania właściwości sądu polubownego wyłącznie na podstawie zachowań stron, zwłaszcza w oparciu o regułę *venire contra factum proprium*. Reguła zakazująca postępowania sprzecznego z wcześniejszym zachowaniem danej osoby należy do fundamentów europejskiej kultury prawnej i bez wątpienia może zostać wykorzystana przez sąd, także jako punkt odniesienia dla interpretacji określonych działań lub zaniechań w obrocie prawnym. Z tego powodu nie można uznać, by tak sformułowany problem mógł stanowić istotne zagadnienie prawne w opisanym wyżej rozumieniu. Nie wyłącza to z góry możliwości oceny konkretnego rozumowania zawartego w uzasadnieniu orzeczenia, problem ten miałby jednak charakter zbyt kazuistyczny, by mógł odpowiadać przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Ten sam wniosek odnieść można także do drugiej z kwestii wskazanych przez skarżącego. Stwierdzenie, czy brak wszechstronnego rozważenia sprawy przez niezbadanie pełnej treści umowy (oraz pominięcie tym samym jednej z podstaw odpowiedzialności kontraktowej stron) narusza podstawowe zasady porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.) wymaga w oczywisty sposób dokonania rozstrzygnięć na gruncie konkretnych okoliczności faktycznych sprawy i trudno wskazać na tej podstawie jakiegokolwiek ogólne problemy, których rozwiązanie przez Sąd Najwyższy mogłoby przyczynić się do rozwoju prawa.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak na wstępie, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.